

Dag er brudt frem over Verden. Den forjættede Dag med Lys og Fred og Glæde for alle Folkeslag.«

»Hvor er denne nye Menneskeslægt? Hvordan ser den ud? Dersom du har Ret, skal jeg være den ivrigste til at hylde den. Men endnu har jeg ikke kunnet opdrive noget Eksempel af Racen. Bogstaveligt talt ikke eet. Derimod kunde jeg nævne flere nedslaaende Eksempler paa Genfødelser, der i mine Øjne absolut ikke har bevirket nogen Forædling. Tværtimod.«

Præsten, der følte den personlige Brod i disse sidste Ord, sagde nu:

»Jeg tror, Povl, det er frugtesløst at fortsætte. Vi kan ikke tale sammen. Vi maa hellere skilles.«

»Det tror jeg selv. Jeg har dog endnu et Spørgsmaal at gøre dig, Johannes. Naar du — saa ganske upaakaldet — har blandet dig i min Affære med Grosserer Søholm, saa gaar jeg naturligvis ud fra, at du har gjort det udelukkende af Hensyn til mit Bedste. Derfor skal jeg ogsaa tilgive dig. Ikke sandt, Johannes? Du kan med Haanden paa Hjertet forsikre, at du ikke har haft andre Bevæggrunde?«

»Du ser paa mig, som om du tvivlede,« svarede Præsten. »Og paa en vis Maade kan du virkelig have Grund til det. Vore Meninger om, hvad der tjener til dit Bedste, er saa dybt forskellige. Og jeg har heller ikke ventet, du skulde anerkende min Bi-